



універсум

Талант — це праця, знання — це сила



www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 3 (191) березень 2024 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Регіональний методичний семінар

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка відбувся масштабний захід – регіональний методичний семінар «Внутрішнє забезпечення якості як дієвий інструмент змін в університеті». Організатором події виступило Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти.



До університету завітали голова Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти Андрій Бутенко, заступники голови Національного агентства Олена Єременко та Наталія Стукало, член агентства Олександр Длугопольський, заступник голови Житомирської військової адміністрації Юрій Денисовець, більше 100 представників закладів вищої освіти з Києва, Житомира, Ніжина, Одеси, Рівного, Чернівців, Вінниці, Луцька, Чернігова, Харкова, Тернополя, Острога, Хмельницького, Львова, Запоріжжя, Дніпра тощо. Завдяки Збройним Силам України захід було проведено в офлайн режимі. Розпочали його з вшанування пам'яті воїнів, які віддали своє життя за Україну.

У ході методичного семінару Андрій Бутенко представив напрацювання Національного агентства за останні п'ять років. Акцентував увагу на ролі внутрішньої системи забезпечення якості в розвитку університету. Зауважив, що головним бар'єром якості є її імітація, дисбаланс старих і нових знань, відсутність поступовості в реалізації забезпечення внутрішньої

якості освіти.

Наталія Стукало зупинилась на постакредитаційному моніторингу та європейському векторі розвитку української вищої освіти. Озвучила перші результати пілотного впровадження цього процесу, до якого долучився і Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свій виступ щодо викликів реалізації інституційних політик внутрішніх систем забезпечення якості ЗВО Олена Єременко побудувала на кейсах з акредитаційних справ регіону і проголосила основні проблеми, які можуть спіткати систему внутрішнього забезпечення якості. Зауважила, що без вертикальної і горизонтальної взаємодії в інституції не буде функціонувати внутрішня система якості.

Олександр Длугопольський представив певні приклади використання AI та Big Data для підвищення якості викладання та навчання (на прикладі галузей 05 та 07).

Усі виступи спікерів викликали дискусію присутніх і жваво обговорення.

Житомирський державний університет імені Івана Франка та Державний університет «Житомирська політехніка» презентували кращі практики із реалізації внутрішніх систем забезпечення якості вищої освіти.

Проректор з навчальної роботи Наталія Корнійчук та проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак Житомирського державного університету імені Івана Франка представили унікальні цифрові інструменти цифрової екосистеми університету, з якими працюють усі учасники освітнього процесу і які є авторським надбаннями університету: E-Портфоліо, Enter, Education Programs, E-plan, E-infrastructures, ZDU PROJECT, Experience, E-report, E-ranking, E-Training, Employment, E-libraty, E-diploma, W-office, E-hostel. Саме вони допомагають в управлінській діяльності, реалізації освітнього процесу та забезпечують високий рівень внутрішньої системи якості освіти та освітньої діяльності.

Проректор з науково-педагогічної роботи

Державного університету «Житомирська політехніка» Андрій Морозов продемонстрував реалізацію комплексної системи Digital University, спрямовану на ефективну організацію навчального процесу.

«Немає боротьби між житомирськими університетами. Ми стоїмо на порозі, коли доведеться конкурувати з кращими університетами Європи, бо вже маємо відтік студентів за кордон», — зауважив Андрій Бутенко і наголосив на важливості комунікації.

Ректор Житомирського державного університету імені Івана Франка Галина Киричук познайомила гостей з університетом, представила лабораторії та навчальні аудиторії, в яких здійснюється освітній процес, а також відео- і радіостудії, унікальні музеї, Науковий лицей, укриття, сучасні спортивні зали та ін.

Прес-служба університету

P.S. Фотозвіт за посиланням: <https://www.facebook.com/reel/24872294742417174>; <https://www.facebook.com/photo?fbid=913630920769560&set=pcb.913636327435686>

Студентська академічна мобільність триває!

У лютому свою участь у програмі семестрового обміну розпочала студентка 32Бд-Біол групи Ірина Король, яка і у ЖДУ імені Івана Франка, і в Uniwersytet Pomorski w Słupsku навчається на ОП «Біологія».

У Поморському університеті в Слупську студенти природничого факультету нашого університету вже не вперше навчаються за програмою семестрового обміну. У 2016 році, ще до повномасштабного вторгнення в Україну рф, польські студенти також проходили у нас навчальну практику із зоології.

Ірина Король ділиться першими враженнями від перебування в польському університеті: «Маю лише позитивні враження від навчання у цьому університеті. З першого дня тут панує



дружня та творча атмосфера. Можна знайти багато друзів та однодумців. Викладачі завжди готові допомогти студентам, дати відповідь на будь-які запитання та надати цінні поради. В університеті обладнані лабораторії, майстерні оснащені сучасним устаткуванням. Також хотіла би відзначити насичене студентське життя. Тут проводиться безліч цікавих заходів, конференцій, зустрічей. Є можливість реалізувати свої таланти та інтереси».

НЕ БІЙТЕСЯ ЙТИ ЗА МРІЄЮ, ВІДКРИВАТИ НОВІ ГОРИЗОНТИ!

ЖДУ імені Івана Франка допоможе вам втілити в життя найсміливіші плани!

Прес-служба університету

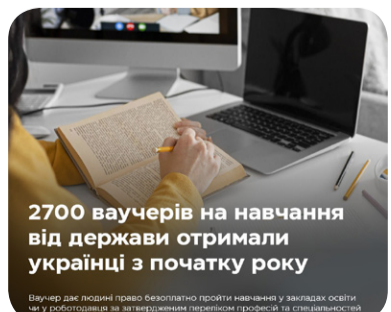
P.S. Відео за посиланням: <https://fb.watch/qSTAxefnuy/>

Ваучер на освіту

Нарада з представниками вищих закладів освіти Житомира, які відповідальні за організацію навчання на підставі виданих службою зайнятості ваучерів, пройшла 22 лютого у Житомирській філії Житомирського обласного центру зайнятості.

Керівництво обласної служби зайнятості ініціювало зустріч у такому форматі, щоб обговорити цього річні перспективи навчання жителів області за ваучерами. За круглим столом були присутні представники Житомирського державного університету імені Івана Франка, Поліського національного університету, «Житомирської політехніки» та медичного інституту. Спільно з працівниками обласного центру зайнятості вони шукали спільний для всіх закладів вищої освіти алгоритм співпраці зі службою зайнятості щодо підготовки спеціалістів і здобуття ступенів бакалавра (на основі ОКР «Молодшого спеціаліста») та магістра на підставі ваучера.

Представники вищів презентували оновлений перелік освітніх програм, навчання за якими може здійснюватися за ваучером. Умовою вступу на здобуття ступеня бакалавра є складання НМТ (реєстрація триває до 11 квітня), а на магістратуру – ЄВІ та ЄФВВ (реєстрація на іспити з 07 по 29 травня). На допомогу вступникам організовані підготовчі курси.



2700 ваучерів на навчання від держави отримали українці з початку року

Ваучер дає людині право безплатно пройти навчання у закладах освіти чи у роботодавця за затвердженим переліком професій та спеціальностей



Було прийняте спільне рішення – крім здобуття вищої освіти, акцентувати увагу на можливості підвищення кваліфікації осіб за ваучерами. А всіх жителів області, які мають бажання отримати ваучер для професійного вдосконалення, закликали попередньо проконсультуватися у закладі освіти щодо умов вступу й строків складання вступних випробувань.

Редакція звернулася за коментарями та роз'ясненнями до Миколи Чайки, відповідального секретаря приймальної комісії у нашому університеті, звернувшись до офіційної сторінки Державної служби зайнятості. І ось що ми з'ясували:

За інформацією Юлії Свириденко, Першого віце-прем'єр-міністра України, Міністра економіки України вже 2 700 українців отримали ваучер на навчання за кошти держави з початку 2024 року.

За допомогою ваучера можна здобути нову професію або спеціальність на основі ступеня бакалавра або магістра, здобути за іншою спеціальністю, чи підвищити свій професійний рівень, щоб бути більш конкурентними на ринку праці.

Ваучер дає людині право безплатно пройти навчання у закладах освіти чи у роботодавця за 124 професіями та спеціальностями.

Вартість ваучера встановлюється в межах вартості навчання у тому чи іншому університеті, але не перевищує 10-кратний розмір прожиткового мінімуму, тобто його максимальна вартість 30 280 грн. Якщо вартість навчання дорожче, то роботодавець або людина доплачує різницю самостійно.

У 2023 році ваучери на навчання отримали 18 100 українців, загалом за програмою було профінансовано 252 млн гривень.

Закінчення на 2-й стор.

Рицарі очима істориків та філологів

Бінарна лекція на тему «Лицарський ідеал в літературній та історичній традиції» була проведена 4 березня професоркою кафедри всесвітньої історії Галиною Стародубець та доценткою кафедри української та зарубіжної літератури і методик їх навчання Вікторією Білявською. Студенти історичного факультету та ННІ філології та журналістики мали змогу поринути в захоплюючий світ витонченої куртуазної культури, яка знайшла своє віддзеркалення в ліриці трубадурів, лицарських романах і багатьох витворах мистецтва різних епох. Редакція звернулася за коментарями до викладачів, щоб вони розповіли про бінарну лекцію – досить рідкісну форму навчання, яка побудована у формі діалогу двох лекторів.



— Як виникла ідея поєднати історію та літературу у вивченні теми лицарів?

Г.С.: — Історія лицарства – це історія Середньовіччя. Ці поняття тісно пов'язані між собою, зокрема, культурною складовою. Фахівцями культури у нас є кафедра української та зарубіжної літератури і методик їх навчання, тому я звернулася до Вікторії Білявської, аби провести бінарний захід про історичний образ лицарства. Я представляла б історичну точку зору, а пані Вікторія – літературну та культурну. Вона радо погодилась, так ми й організували захід.

В.Б.: — Ідея бінарної лекції належить професорці Галині Стародубець. Європейська лицарська література доби Середньовіччя представлена широкою жанрово-тематичною палітрою, яка об'єднує героїчний

епос, лірику трубадурів, труверів та мінезингерів, а також лицарський роман. Ключовою для цих творів є постать лицаря та його кодекс поведінки. Тому було логічно об'єднати вивчення цього періоду літератури з історичним контекстом.

— Як відгукнулись на це Ваші вихованці? Чи було цікаво їм готуватися та брати участь у заході?

Г.С.: — Ми не могли знати, як відгукнуться наші студенти. Але після закінчення заходу вони були задоволені. По-перше, студенти почули іншого викладача. По-друге, прослухали тему лицарів з точки зору культури та літератури, так би мовити, з середини. Це розширює їх кругозір та знання, а також зблизило студентів з іншим факультетом. Як на мене, це дуже позитивний і потрібний захід.
В.Б.: — Студенти 14 групи освітньої

програми «Польська мова та зарубіжна література в закладах освіти» охоче взяли участь у спільній лекції, а потім й у семінарі. Вони отримали індивідуальні завдання і приготували відповіді на тему «Жанрове різноманіття лицарської лірики».

— На які історичні події та літературні твори Ви спирались?

Г.С.: — Швидше не на події, а часові відрізки: завоювання герцогом Вільгельмом Норманським Англії, бенефіційну (військову) реформу Карла Мартела, події Столітньої війни. Згадували специфіку будівництва замків, архітектурні стилі, зокрема романський.

В.Б.: — У лекції я поставила за мету показати становлення ідеалу лицаря на прикладі різних текстів, які були створені на кожному конкретному етапі Середньовіччя, та проаналізувати вплив на цей літературний феномен арабського Сходу, Візантії та надбав античності. Було звернено увагу на архаїчний епос раннього Середньовіччя: кельтський епос, пам'ятку англосаксонської епічної традиції «Беовульф», еддичну поезію, класичний героїчний епос пізнього Середньовіччя: французьку поему «Пісня про Роланда», іспанську – «Пісня про мого Сіда», німецьку – «Пісня про Нібелунгів». А також лицарську лірику та романи: античний, бретонський та візантійський цикли.

— Як Ви думаєте, чи був корисний цей захід?

Г.С.: — Абсолютно. Така форма проведення заняття є дуже корисною. Це збагачує як істориків, так і філологів. За допомогою таких заходів ми можемо глибше та цікавіше розкрити тему, що вивчають як філологи, так і історики. Наші студенти навіть зуміли перекласти лицарську баладу на українську мову, а потім дуже гарно проспівали її у музичному супроводі. Це було дуже круто і гарно.

В.Б.: — Думаю, що так, адже завжди корисно подивитися на матеріал з різних площин, зокрема літератури або історії.

— А тепер, дозвольте, кілька питань про самих лицарів. Як Ви розумієте поняття «лицарський ідеал» з точки зору історії чи літератури?

Г.С.: — Лицарський ідеал дуже суб'єктивне, ідеалізоване поняття. Він формувався впродовж кількох століть. Початком була реформа Карла Мартела. Тоді каролінги ще тільки приходили до влади, тільки почав формуватися лицарський стан у середовищі феодалів. Власне поняття «лицар» та «феодал», певною мірою, можна ототожнювати. Це відбувалося приблизно у VIII-IX століттях. Одночасно з цим почали з'являтися та формуватися поняття лицарської честі та гідності, певні правила поведінки лицаря. Існував кодекс честі, що включав у себе декілька важливих рис. До прикладу: лицар мав бути сміливим, чесним, безстрашним, фізично розвиненим, а також, що дуже важливо, лицар повинен був бути господарем свого слова. Ще додаю, лицарю було важливо демонструвати свою сміливість, оскільки, у відповідності із середньовічними поняттями про військову доблесть, це означало, що воїн не покине свого сеньйора (командира) на полі бою. Зазначу також, що лицарю було важливо проявляти повагу до дами серця. Але слід наголосити, що дама повинна була мати дворянську кров, бути рівною лицареві.

В.Б.: — Література віддзеркалила лицарський кодекс честі та поведінки, у якому провідна роль належить відданості лицаря своєму сюзеру, служіння Прекрасній Дамі та обороні національних інтересів.

— Як найбільш відомі лицарі, що втілюють лицарський ідеал, існують в історії та літературі?

Г.С.: — Частим мотивом у середньовічному мистецтві Західної Європи був образ Дев'яти достойників. Це були персоніфіковані ідеали лицарства та християнських традицій. Серед них були три язичники: Гектор, Олександр Македонський, Юлій Цезар. Далі - три іудеї: Ісус, цар Давид,

Юда Маковей. І троє хоробрих християн: король Артур, Карл Великий та Готфрід Бульйонський. Останній з них, як на мене, був уособленням носія лицарського ідеалу. Він був щедрою, чесною, порядною, сміливою, а також фізично загартованою людиною.

В.Б.: — Їх надзвичайно багато. Найбільш відомі – Роланд, Сід, Зіґґфрід, Трістан.

— Як змінювався образ лицаря протягом історії?

Г.С.: — Зрозуміло, що з перебігом часу лицарство змінювалось. Новий час ставив нові вимоги. Наприклад, лицарство XII століття та XVI століття відрізнялося. Лицарі XVI століття вже є більш збірним та салонним образом. Їх одяг виконує більш парадні функції, аніж захисні. З появою вогнепальної зброї лицарі перестали бути головною ударною силою армії. Трансформувалися навіть характер лицарських турнірів - із заходів, де лицар міг демонструвати силу та мужність, на більш розважальні, видовищні заходи.

— Яким чином лицарський ідеал вплинув на розвиток історії, літератури та мистецтва?

Г.С.: — В основі так званого «лицарського ідеалу» лежить міфологізований образ, сформований на підставі поведінкових моделей середньовічного лицарського стану. Лицарство не просто вплинуло на розвиток історії, воно було активним суб'єктом її творення, зокрема, через діяльність духовно-лицарських орденів. Говорячи про військовий аспект, то зброя та обладунки удосконалювались з кожною історичною епохою. Лицарський ідеал лежить у фундаменті культури Середньовіччя, став, так би мовити, обличчям цієї епохи.

В.Б.: — Якщо цікавить образ лицаря в літературі й мистецтві, то варто сказати, що митці різних епох зверталися до нього, особливо виразно це було помітно в епоху романтизму та постмодернізму.

Ольга Присяжнюк

Ваучер на освіту

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Ваучер на навчання видається державними центрами зайнятості особам, які не зареєстровані в центрах зайнятості як безробітні, мають вищу освіту та відповідають певним вимогам:

старше 45 років та вже мають страховий стаж не менше 15 років; звільнені з військової служби у зв'язку зі скороченням чисельності штату або за станом здоров'я до досягнення пенсійного віку за наявності вислуги не менше 10 років; звільненим з військової служби учасникам АТО до досягнення ними пенсійного віку та за умови звернення протягом 3 років з дня звільнення; внутрішньо переміщеним особам працездатного віку за відсутності підходящої роботи; громадянам України, стосовно яких встановлено факт позбавлення свободи внаслідок збройної агресії проти України, після їх звільнення; особам з інвалідністю за відсутності підходящої роботи; громадянам України, які в період воєнного стану отримали поранення внаслідок військових дій.

Відповідальний секретар приймальної комісії ЖДУ імені Івана Франка Микола Чайка люб'язно надав редакції перелік спеціальностей ЖДУ імені Івана Франка, для навчання за якими може бути використаний ваучер.

Для здобуття освітнього ступеня «Бакалавр» (на основі ОКР «Молодшого спеціаліста»):

012 Дошкільна освіта
014.01 Середня освіта (Українська мова і література)

014.04 Середня освіта (Математика)
015.39 Професійна освіта (Цифрова технологія)
017 Фізична культура і спорт
053 Психологія
075 Маркетинг
122 Комп'ютерні науки
231 Соціальна робота
В ЖДУ імені Івана Франка тривають безкоштовні online-курси підготовки до НМТ для вступу на бакалаврат. Реєстрація на курси: <https://forms.gle/DqqqKSJRALUhrZTF9>

Для здобуття освітнього ступеня «Магістр»:

012 Дошкільна освіта
014.01 Середня освіта (Українська мова і література)
014.04 Середня освіта (Математика)
017 Фізична культура і спорт
022 Дизайн
053 Психологія
231 Соціальна робота
Микола Чайка наголосив, що всі бажаючі можуть готуватися до вступу до магістратури на безкоштовних online-курсах підготовки до ЄВІ/ЄФВВ, реєстрація на які доступна за покликанням: <https://forms.gle/66QbsdmWzdQimZTW6>

Подати заявку на отримання ваучера можна онлайн на вебсайті Державна служба зайнятості <https://voucher.dcz.gov.ua/> або звернутись до будь-якого центру зайнятості.

Детальніше про ваучери на навчання (як та хто може отримати): <https://cutt.ly/3wBHlye2>

Андрій Близнюк

День рідної мови

Щорічно 21 лютого в Україні відзначається Міжнародний день рідної мови. Свято символізує не лише важливість збереження та розвитку української мови як ключової складової національної ідентичності, але й виступає як акт протесту проти агресії російського режиму, який не лише збройно втрутився у суверенітет та територіальну цілісність України, але й намагається вплинути на мовну політику країни. У цей день мову вшановують як символ національної гідності та незалежності.

У нашому університеті 20 лютого студенти і викладачі ННІ філології та журналістики, а також старшокласники Наукового ліцею взяли участь у заході до Дня рідної мови. Викладачі кафедри української мови та методики її навчання і вчителі ліцею провели змагання на звання кращого знавця української мови.

Було сформовано чотири команди – дві команди учнів ліцею та дві команди студентів. Їм було запропоновано низку цікавих завдань та запитань, що популяризують українську мову та вдосконалюють володіння нормами української мови.

Редакція спрямувала журналіста на зустріч з організатором та натхненником усіх заходів кафедри української мови та методики її навчання, її завідувачем, кандидатом філологічних наук Галиною Гримашич. Ось що вона розповіла про захід, присвячений Дню рідної мови.

— На Вашу думку, наскільки є важливим проведення подібних заходів?

— Сьогодні все, що пов'язано з мовою, набуває якнайбільшої ваги. Тому що мова – це наш захист, наш щит, бронезилет, зброя. Це те, що оберігає нас та дає сили рухатися вперед. Думаю, що в період повномасштабного вторгнення, нарешті, більшість громадян України зрозуміла, що

сьогодні потрібно не просто проводити подібні заходи, а жити з такими думками, дихати мовою. Не потрібно говорити про важливість мови, потрібно говорити про усвідомлення того, наскільки сьогодні актуальні, необхідні вирішення мовних питань для того, щоб ми усвідомили себе українцями, щоб в нас була Україна, щоб українська мова не канула в лету.

— Як відбувалася підготовка до заходу та які завдання отримали учасники?

— Викладачі кафедри підбирали цікаві матеріали. Не просто завдання, де потрібно поставити кому, а сказати: зі скількох букв складається найбільше слово в українській мові; скільки префіксів може бути в слові або виконати завдання творчого характеру.

— Хто переміг у змаганнях?

— Перше місце поділили між командою студентів II курсу та командою ліцеїстів 11-х класів. Друге місце посіла команда студентів I курсу. А третє місце – команда ліцеїстів 10-х класів.

— Якими були призи?

— Грамоти за участь у заході та вибір однієї самостійної роботи, яку ти не будеш писати, проте отримаєш позитивну оцінку. Для студентів це 90 балів і вище, а для ліцеїстів оцінку 12. Також бонус на екзамені або заліку.

— Яку участь брали глядачі у змаганнях?

— Вони відповідали на запитання, за що отримували заохочувальні призи.

— Що Ви можете побажати студентам або учасникам, які будуть брати участь у подібних наступних заходах?

— Не бути байдужим та цікавитися всім тим, що змінює наше життя в позитивний бік. Навчання – це не тільки ходити на пари, писати, слухати лекції та виконувати завдання на практичній. Ми маємо знаходити час ще й на інші заходи, щоб була гармонія.

Вікторія Новотна



Театрально-поетичне дійство до дня народження Шевченка

Студенти спеціальності «Сценічне мистецтво» та їх натхненні викладачі, заслужені артисти України Лілія Берелет та Володимир Берелет провели театрально-поетичне дійство до 210 річниці до дня народження Тараса Шевченка. До творчого тандему долучились викладачі та студенти Житомирського музичного фахового коледжу ім. В. С. Косенка - заслужена артистка України Ольга Карпович, Ірина Павлюцька, студентка 2 курсу Анна Коростель. Журналісти редакції поспілкувалися з одним із організаторів заходу — Лілією Берелет та поставили їй декілька питань щодо прем'єри.

- Як у Вас виникла ідея проведення заходу?

- Ця ідея виникла не тільки в мене, а ще й студенти мені допомогли. Я викладаю сценічну мову майбутнім акторам на спеціальності «Сценічне мистецтво». І я дозволяю студентам обирати твори, які їм подобаються, тому що нав'язувати свої вподобання немає сенсу. Бо, коли ти працюєш над твором, потрібно, щоб ти його полюбив, хотів читати, працювати над ним. І тому студенти самі, коли підбирали матеріали, частіше почали обирати твори Шевченка. І, власне, таким чином виникла ідея проведення заходу, тому що дітям подобається його творчість. Потім ми подивилися, що цього року 210 річниця з дня народження Тараса Шевченка, і ми приурочили виступ до цієї дати. Тому 11 березня, у понеділок, ми наживо показали виставу в університеті, у 101-й аудиторії. Також в нас виник спільний проект з Житомирським музичним фаховим коледжем ім. В. С. Косенка. Спільно з заслуженою артисткою України Ольгою Карпович, яка викладає вокал, ми дійшли спільної думки — об'єднати студентів коледжу, що

співають музичні твори на вірші Шевченка, із нашими студентами, що навчаються на спеціальності «Сценічне мистецтво». Тому 11 березня ми показали театрально-поетичне дійство в нашому університеті, а 15 березня — у музичному коледжі.

- Які Ви обрали поетичні твори та театральні елементи для вистави?

- Їх було дуже багато: «Тополя», «Мрія», прозовий твір «Художник», «Сон», «Катерина» та інші. Вокальних номерів було близько п'яти. У студентів музичного коледжу їх було значно більше.

- Які виклики чи проблеми у Вас виникали під час підготовки і як Ви їх вирішували?

- Проблем, власне, не було. Студенти працювали із задоволенням, хоча часу було обмаль. Ми зустрілися в лютому, після канікул, а 11 березня вже потрібно було виступати. В нас було менше місяця на підготовку. Ми працювали поза розкладом. Коли був вільний час, ми домовлялися, збиралися, проводили репетиції навіть у вихідні. Основна проблема була тільки в тому, що було мало часу на



підготовку.

- Яку мету Ви ставили перед проведенням заходу та чи вдалося її досягти?

- Мета — познайомити студентів із творчістю Тараса Шевченка та показати, що він — геніальний поет. Після заходу я для себе відкрила дуже багато в ньому тих якостей, які мені імпонують та підтверджують думку, що Шевченко — геніальний українець і поет. Тобто, мету, яку поставили перед собою, ми досягли.

- Чи було щось унікальне або особливе в цій виставі?

- Так. Особливість, перш за все, в

тому, що ми зробили з Ольгою Карпович, викладачкою музичного коледжу, цей захід разом, тобто, спільний проект — це вже унікальність. Друге — ми використовували не тільки читання віршів, а ще й професійні співи студенток та викладачів. Третє — у нас було багато пластичних етюдів деяких творів Шевченка. Ще одна особливість — у заході брав участь хлопчик на ім'я Тарас, який був як інтерпретацією Шевченка в дитинстві, що читав вірш.

- Чи вдалося Вам вдалося втілити в життя твори Шевченка?

- Мені важко відповісти, але я

вважаю, що разом зі студентами що могли — те й зробили. Це вже глядач вирішує та дає оцінку.

- Як Ви вважаєте, чи вдалося заходу викликати інтерес до творчості Тараса Шевченка серед глядачів?

- Я вважаю, так. У соціальних мережах було багато відгуків, коментарів. Ми виклали відео на YouTube у відкритому доступі. Під час самого заходу глядачі були у захваті, кричали «Браво!» і по закінченню було дуже багато цікавих та вдячних відгуків.

Діана Гончарук

Поетичний перформанс

3 4 березня протягом чотирьох днів викладачі та студенти ЖДУ імені Івана Франка мали змогу побачити наживо поетичний перформанс. Він був приурочений до 210-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Проходив він на другому поверсі навчального корпусу № 4 на перерві з 11:50 до 12:10. Редакція нашої газети вирішила більше дізнатись про захід, тому поставила декілька запитань одній із організаторок поетичного перформансу, завідувачці кафедри української та зарубіжної літератури і методик їх навчання Олені Юрчук.



- Як виникла ідея організації поетичного перформансу?

- Поетичний перформанс «Ну що б, здавалося, слова...» приурочений до 210-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Чому обрали саме такий формат? Бажалося в Шевченковий тиждень чогось, з одного боку, масштабного, тобто вибудувати історію, в якій Тарас Шевченко буде різним, впізнаваним і таким, яким його не всі знають, з іншого — хотілося нового формату, не вечора поезії чи конференції. Саме це стало підґрунтям для появи ідеї чотириденного поетичного перформансу.

- Хто був ініціатором проведення заходу та брав у цьому участь?

- Цей захід є спільним проектом трьох викладачів ННІ філології та журналістики: мій, Оксана Чаплінської, доцентки нашої кафедри та Галини Гримашевич, завідувачки кафедри української мови та методики її навчання. Учасниками поетичного перформансу стали студенти нашого інституту Ольга Яценко, Тетяна Тихун, Інна Чикаленко, Тетяна Бех, Наталія Заруднюк та Іванна Будько; ліцеїсти Наукового лицю ЖДУ імені Івана Франка Віталій Джура, Борис Павлов, Артур Бабій, Олександра Оргіш, Яна Кирильчук, Арсеній Лобач, Данило Шурпан, Алла Грозинська та Всеволод Алексейчук; актори Народного молодіжного театру-студії «Юність» Марина Ржешніовецька, Ольга Яценко, Анастасія Ремська, яка є студенткою природничого факультету.

- Які теми було охоплено за чотири дні перформансу?

- До кожного з чотирьох днів було підібрано тему та відповідний епіграф.

Перший день, або «Фрагмент великого життя», — це епізоди з життя поета, в яких переплітаються місця й долі, насамперед Тараса Шевченка, Ганни Закревської, Варвари Репніної. Ці епізоди були об'єднані в мініспектакль.

День другий, або «Сирітство», тематично охопив поезії Кобзаря, присвячені сирітству. Читалися поезії або їхні фрагменти: «На Великдень на соломі...», «Ой умер старий батько...», «І виріс я на чужині...», «І досі сниться: під горою...». У той день не просто звучала Шевченкова поезія, а вона стала своєрідним обрамленням для сьогодення, адже тема сирітства надзвичайно актуальна, оскільки в результаті російсько-української війни багато українських дітей стали сиротами, втративши батьків; значну частину українських дітей було вивезено до Росії, тобто вони є сиротами на чужині без рідної землі; та й сама Україна сьогодні у світі як сирота, яка протистоїть страшному злу.

Третій день, або «Історія», охопив низку текстів, у яких Тарас Шевченко в поетичному слові осмислює минуле України: «Гайдамаки», «Якби-то ти, Богдане п'яний». Студенти запропонували під час перформансу саме цього дня використати пісню на слова Кобзаря «Розрита могила»

у виконанні гурту «Кому Вниз». Такий хід дав змогу посилити емоційні реєстри глядачів.

Четвертого дня, або «Відгомін», читалися поезії-рефлексії постаті Тараса Шевченка Івана Франка, Євгена Маланюка, Івана Драча, Сергія Жадана. Ми зумисне об'єднали поетів різних поколінь та стилів, щоб Поет зазвучав різноголосом.

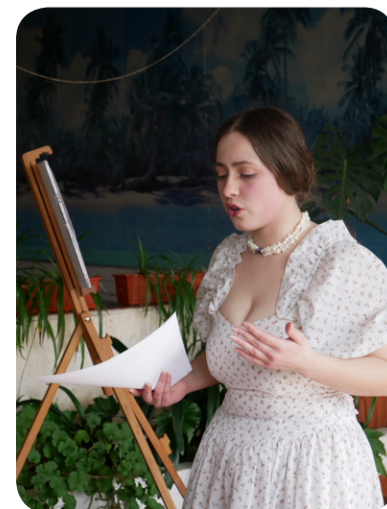
- Чому важливі такі заходи?

- Чому важливо дихати? Чому важливо знати свою історію, культуру? Тому що це є, власне, саме життя, яке ніколи не станеться без базових складових. Покинеш дихати — помреш фізично. Не зніматимеш рідної мови, культури, історії — ні, будеш жити, але зникнеш як індивідуальність, носій коду своєї нації, розчинися в безликому «ми». Хіба не цього вже як століття чекають від нас? А ми стоїмо, бо пам'ятаємо, «Чия правда, чия кривда / І чий ми діти».

- Чи отримали Ви відгуки від глядачів, учасників?

- Ніяких опитувань, якщо Ви про це, ми не здійснювали. Але той факт, що чотири дні поспіль на перерві люди приходили, щоб почути й подивитися, говорить сам за себе. Ми нікого не спонукали, не прохали чи примушували. Глядачі йшли до нас, бо, певно, відчували те, що й усі учасники: завдяки Шевченковому слову ми стаємо частиною дуже важливих процесів, пов'язаних не тільки з минулим, а й із майбутнім.

Анна Девізорова



ІНКЛЮЗИВНІСТЬ НА ЧАСІ

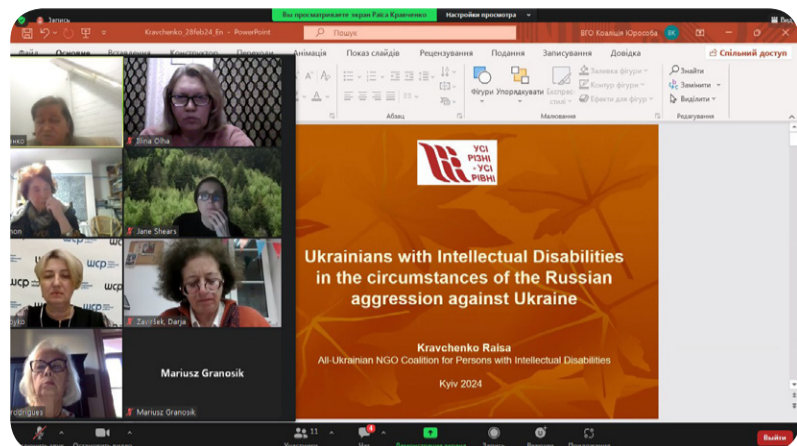
Відбулась 41-ша зустріч з лідерами й членами національних асоціацій освітян і практиків соціальної роботи з усього світу - Міжнародної Асоціації шкіл соціальної роботи, Європейської та Східно-Європейської субрегіональної Асоціації Шкіл соціальної роботи, Британської асоціації соціальних працівників. Викладачки кафедри соціальних технологій нашого університету Світлана Ситняківська та Ольга Ілліна взяли участь у обговоренні доповіді Раїси Кравченко, фундаторки Всеукраїнської громадської організації «Коаліції із захисту прав осіб з інвалідністю внаслідок інтелектуальних порушень». Журналістка нашої редакції зустрілась з Ольгою Ілліною, поспілкувалась про зустріч освітян і практиків, про її формат, поговорили про інклюзивну освіту. Вашій увазі пропонуємо розповідь пані Ольги.

Організатором зустрічей з лідерами й членами національних асоціацій освітян і практиків соціальної роботи є професорка Люблянського університету (Словенія) доктор Дар'я Завіршек. Вона – завідувачка кафедри соціальної інклюзії та справедливості, Центру вивчення історії соціальної роботи та Президентка європейської субрегіональної організації шкіл соціальної роботи. Тобто, зустріч відбувається на міжнародному рівні.

Звичайно, зустрічі не є масовими, вони розраховані на членів асоціацій шкіл соціальної роботи, науковців. Вони, як правило, відбуваються раз на місяць, там присутні представники з різних країн. Цього разу були із Словенії, Польщі та України. Зустрічі відбуваються вже кілька років. Це вже сорок перша зустріч. Я особисто була присутня не на всіх зустрічах, але мала запрошення.

Під час засідання виступає один спікер, який виголошує доповідь. Вона може тривати до двох годин, тобто надається повна, розгорнута, ґрунтовна інформація з того чи іншого питання. Після доповіді в нас є можливість поділитися своїм досвідом, обговорити та поставити запитання.

Чим була цікаво остання зустріч? На ній піднімалося питання соціальної інклюзії, питання, яке зараз на часі. Соціальна інклюзія – це робота з людьми з обмеженими



можливостями. Доповідачкою виступала Раїса Кравченко, засновниця «Коаліції із захисту прав осіб з інвалідністю внаслідок інтелектуальних порушень». Вона вже 40 років займається цим питанням.

Чому я долучилася до цієї зустрічі? Я займаюсь соціальною інклюзією, викладаю цей предмет у нашому університеті, на освітній програмі «Соціальна робота» є спеціальність «Соціальна інклюзія». Як викладачка соціальної інклюзії, я була знайома з Кравченко, правда заочно. Вона є засновницею багатьох громадських організацій, які працюють з людьми з інтелектуальними порушеннями. Було цікаво її послухати ще й тому, що пані Раїса говорила про особливості роботи, про проблеми роботи

з такими людьми під час війни. Зараз вона займається захистом прав людей з інвалідністю дорослих людей.

Коли мова йде про інклюзію, то, зазвичай, мають на увазі інклюзивну освіту, дітей, умови для їх навчання, а пані Раїса працює з дорослими. Багато громадських активностей створюються людьми, хто сам перебуває у цій темі або має подібні проблеми. Життєвий шлях Кравченко так склався, що вона стала дотичною до проблем людей з інтелектуальними порушеннями, бо в її сина виявились такі порушення. Вона вже 40 років бореться за його права. Раніше для таких дітей не було альтернатив, вони потрапляли в інтернат, перебувати там все життя та були обмеженими в усіх правах.

На зустрічі мова йшла про те, що інтернатні заклади не панацея для таких дітей. Звісно, є випадки, коли інтернат є можливим шляхом для реабілітації таких дітей, але для соціалізації важливим є сім'я та соціум. Тому ще у 2006 році пані Раїса створила перші «квартири» для самостійного проживання дорослих осіб з інтелектуальними порушеннями. Вони спілкувалися, їм допомагав асистент і вони могли проживати як звичайні люди. Звісно, у кожній людини свій ступінь захворюваності, але, якщо є можливість такої альтернативи, то потрібно, щоб держава сприяла їй. Сказати, що держава не сприяє, зовсім не можна, але Раїса Кравченко ще у 2006 році створила першу громадську організацію, що піклувалась про таких людей. А стандарт підтриманого проживання був прийнятий нашої державою лише в 2017 році.

Зараз пані Раїса займається проблемами психічного стану людей з інтелектуальними порушеннями в час війни, бо у держави немає можливості цим займатися. Не в останню чергу, на це потрібні кошти, тому велике значення тут має громадський сектор, різні громадські організації, в тому числі й міжнародні.

Подібні міжнародні зустрічі є важливими, вони презентують нові віяння та досягнення, які варто поширювати на світ. Якщо говорити про минулу зустріч, то ще піднімалося

питання самоадвокації (коли людина сама обстоює свої інтереси або сама захищає власні права – В.М.). На законодавчому рівні це ще розглядається, подібна практика ще не визнана. Якщо ми говоримо про людей з інтелектуальними порушеннями, вони, як правило, обмежені у своїх правах за рахунок того, що за них вирішують все їхні опікуни, навіть елементарні речі вони не можуть вирішувати самі. Тому й зародився рух самоадвокації – навчити дорослих людей з інтелектуальною інвалідністю виражати свої бажання, захищати свої права, бути самоадвокатом.

Всеукраїнська громадська організація «Коаліція із захисту прав осіб з інвалідністю внаслідок інтелектуальних порушень» проводить тренінги, навчання таких людей для того, щоб вони захищали та виражали свої права. Якщо говорити про організацію, яку представляє Раїса Кравченко, то у ній об'єднані колективи 119 громадських організацій та комунальних установ, які представляють права людей з інтелектуальними порушеннями та надають їм послуги. Дуже багато представників в Україні, це 14 тисяч сімей, тисячі фахівців та тисячі волонтерів. Коаліція є членом організації «Inclusive Europe», яка представляє 20 млн людей у світі з такими порушеннями, тобто це – міжнародний рух.

Вікторія Моравська

ПОСТАКРЕДИТАЦІЙНИЙ МОНІТОРИНГ ОСВІТНІХ ПРОГРАМ

Житомирський державний університет імені Івана Франка – учасник експерименту, який проводить Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти (НАЗЯВО) із запровадження постакредитаційного моніторингу освітніх програм. Наш університет долучився до пілотування разом із колегами з Національного університету «Дніпровська політехніка», Запорізького національного університету, Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Національного університету «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», Національного медичного університету імені О.О. Богомольця та Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. Проведений університетом аналіз освітньої програми Середня освіта (Історія) першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, акредитованої у 2020 році, передусім зняв побоювання, що постакредитаційний моніторинг – це друга акредитація. Редакція вирішила дізнатись, що ж це таке і з якою метою було проведено дане дійство. Наш журналіст поспілкувався із гарантом освітньої програми Середня освіта (Історія), завідувачкою кафедри всесвітньої історії Людмилою Гуцало, яка брала участь в експерименті.



– Розкажіть більше про експеримент. У чому полягає його суть?

– Кожен, хто проходить акредитацію, пам'ятає напружений період підготовки та фінальне полегшення після завершення цієї процедури, особливо, коли ви отримали омріяну акредитацію терміном на п'ять років.

Забезпечення якості освіти – постійний процес вдосконалення, а досконалості, як відомо, немає меж. Тому, завершивши акредитацію ЗВО, університет має переходити на новий етап – до постакредитаційного моніторингу. Зауважу, що абсолютне прийняття усіх рекомендацій не є метою постакредитаційного моніторингу. Постакредитація передбачає чесний самоаналіз. Університет проаналізував рекомендації та відреагував на них. До речі, від деяких

рекомендацій ми обґрунтовано відмовились, не втілюючи їх у діяльності університету. До речі, така практика розповсюджена за кордоном.

– Яка мета цього експерименту? Для чого він потрібен? Що він дає університету?

– Постакредитаційний моніторинг проводиться щодо освітніх програм, що успішно пройшли акредитацію, тобто відповідають встановленим критеріям. Його метою є покращення якості програм, удосконалення практик, адже удосконалювати можна навіть ті критерії, які оцінені найвище. Вважаю, що зважування рекомендацій експертної групи та галузевої експертної ради зі змінами, реалізованими за останні три роки, показують динаміку розвитку програми, її стійкість, попри виклики війни. Даний моніторинг передбачає оцінку виконання рекомендацій і врахування зауважень, висловлених під час акредитації. Університет демонструє реакцію на результати акредитації та прагне підвищити свої показники. Також варто зазначити про безоплатність постакредитаційного моніторингу на відміну від процедури акредитації. Ну, і, напевно, надія на те, що при наступній акредитації участь нашого університету в даному експерименті буде врахована.

– Які виклики або перешкоди виникали під час участі в експерименті?

– Спочатку були переживання, тому що це щось нове, проводиться вперше. Але коли занурюєшся і починаєш працювати над відомостями про самооцінювання освітньої програми для експериментального

постакредитаційного моніторингу, то нічого складного немає, звісно, якщо постійно ведеться робота над вдосконаленням освітньої програми після акредитації.

– Які конкретні позитивні результати або досягнення були виявлені під час експерименту, що можуть слугувати прикладом для нашого університету та інших ЗВО?

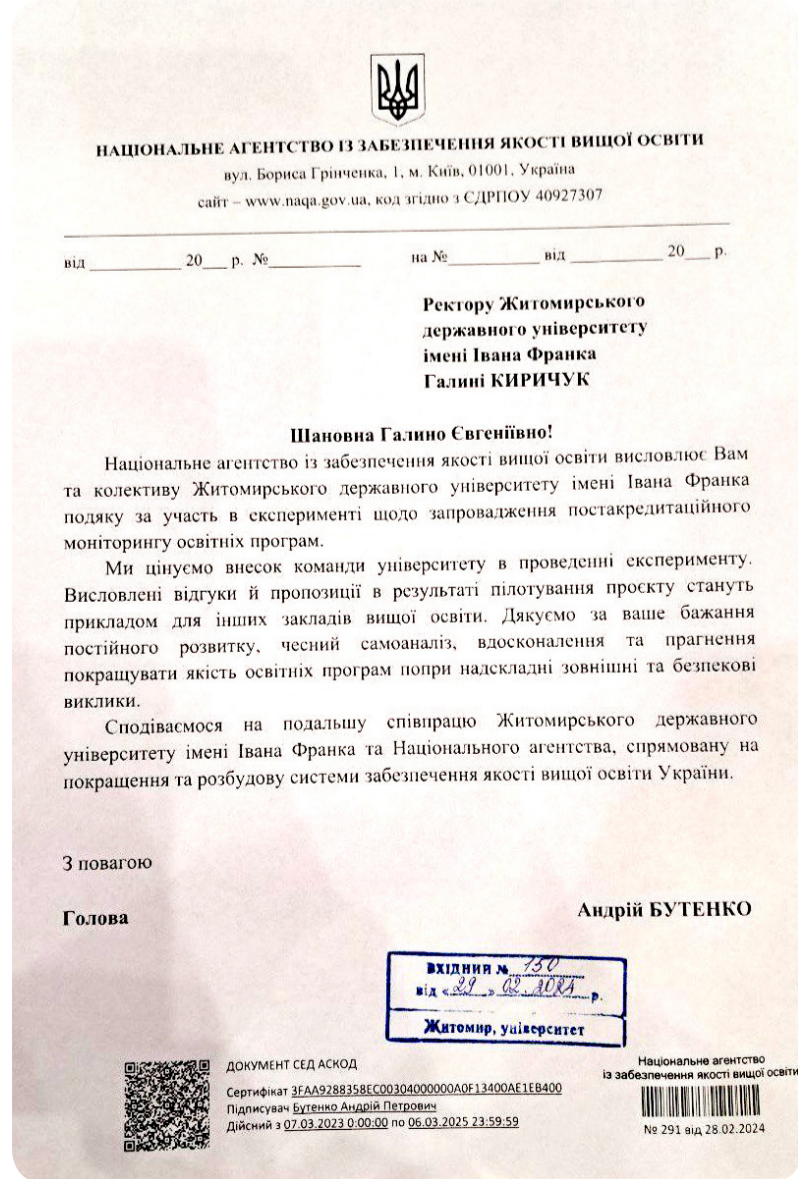
– Як я уже зазначала, це чесний самоаналіз з посиланнями на життя та роботу університету, історичного факультету за три роки. Тобто, інформація про те, яким чином під час удосконалення освітньої програми Середня освіта (Історія) були враховані зауваження та виправлялись недоліки, виявлені під час проведення акредитації цієї ОП.

Судячи по тому, що зауважень до проробленої роботи не було, і НАЗЯВО висловило подяку колективу Житомирського державного університету імені Івана Франка, це означає, що ми справилися з поставленим завданням і успішно пройшли постакредитацію. Маю надію, що цей досвід буде корисний і для інших освітніх програм нашого навчального закладу та інших ЗВО.

– Про що ще варто розповісти громадськості про даний експеримент?

– Постакредитаційний моніторинг – це додатковий шанс показати покращення освітньої програми, роботу гаранта і ЗВО над удосконаленням, яке має відбуватися постійно та безперервно. Що це – достатньо оперативно, ресурсно невиснажливо та безкоштовно.

Ксенія Ільїна



Вибори у Науковому ліцеї

Вибори, на яких обирали нового президента, відбулися 20 березня у Науковому ліцеї нашого університету. Було два претенденти, дві програми, але пройти мав один. Журналісти поспілкувалися з претендентами та поставили їм декілька запитань, аби вони розповіли про себе, розказали про свою мотивацію та поділилися своїми планами. Звичайно, що розпочали з Дар'ї Івашкевич, учениці 10-А класу, яка програла переможцеві буквально кілька голосів. Після неї ми звернулися до переможця, Євгена Романюка, учня 10-Б класу, який буде керувати самоврядною організацією Наукового ліцею ЖДУ Івана Франка протягом найближчого року.



— Чому Ви вирішили стати президентом?

Д.І.: — Я вирішила запропонувати свою кандидатуру на посаду президента ліцею, оскільки хочу привнести позитивні зміни у життя нашого навчального закладу. Маю також лідерські якості, тому мене зацікавило президентство.

Є.Р.: — На момент початку виборів президента ліцею я навчався у ньому лише півроку. Не дивлячись на це, я відчував переважно позитивні емоції щодо цього. Мені подобалася організація процесу навчання, високий рівень навчання й поважне ставлення викладачів до ліцеїстів. Я хотів зберегти той ліцей, в який прийшов і покращити його. Тож я вирішив балотуватися у президенти.

— Які основні проблеми в Науковому ліцеї Ви вбачаєте?

Д.І.: — Основні проблеми — це недостатня залученість учнів до шкільного життя.

Є.Р.: — Основними проблемами в ліцеї, на мою думку, є, по-перше, незалученість ліцеїстів до процесу управління закладом, що призводить до часткового ігнорування їхніх бажань через незнання про них та відсутність ефективного зворотного зв'язку. По-друге, розділеність

та ізоляваність між класами. Для вирішення цих проблем плануємо провести низку заходів, направлених на збільшення участі ліцеїстів в управлінні ліцеєм та вивчення їхніх бажань. Для того, щоб отримувати пропозиції, ми плануємо використати різні методи та технології. У нас є декілька ідей щодо реалізації їх надходження до органів самоврядування. Починаючи від утворення телеграм-боту, який буде приймати різні петиції і електронні пропозиції, до різного виду скриньок, які будуть приймати паперові версії. Об'єднання усіх класів спільними справами також є нашим пріоритетом. Я вважаю, що вирішивши ці дві проблеми, нашій команді буде під силу вирішити будь-яку іншу.

— Чи є у Вас план вирішення цієї проблеми?

Д.І.: — Так, у мене є план вирішення цієї проблеми. Він включає у себе організацію цікавих заходів, у яких учні захочуть брати участь.

Є.Р.: — Ми плануємо створювати та організувати життя ліцею так, аби воно приваблювало учнів і щоб вони хотіли брати у ньому участь. Для цього нам необхідно знати бажання ліцеїстів. Цьому ми приділяємо багато уваги. Комунікацію здійснюватимемо через старост та міністрів, а саме у моїй команді є учні з класів усіх профілів.

— Як Ви плануєте залучити учнів до активної участі в житті ліцею?

Д.І.: — Я планую залучити учнів до активної участі в житті ліцею шляхом організації цікавих заходів, конкурсів та проектів, де кожен з них може відчути свою важливість і зробити свій внесок.

Є.Р.: — Участь ліцеїстів в загальноуніверситетських заходах — конкурс



талантів, екскурсійні поїздки, наукові роботи, різноманітні заходи, які організують викладачі.

— Що з планів та дій попереднього президента ліцею Ви збираєтесь продовжувати?

Д.І.: — Планую порадитися з попереднім президентом та продовжувати втілювати свої ідеї. Планую впровадити опитування в Google Forms, щоб знати думку ліцеїстів та втілювати їх ідеї в реальність.

Є.Р.: — Наша команда збирається організувати спортивні змагання між класами, учнівські концерти, благодійні заходи та різні конкурси.

— На Вашу думку, якими рисами характеру повинен володіти президент ліцею?

Д.І.: — На мою думку, президент ліцею повинен мати, перш за все, лідерські якості, а також бути комунікабельним, відповідальним та відкритим до ідей та пропозицій учнів і вчителів.

Є.Р.: — Я вважаю, що президент має прислухатися до думок своєї команди та оточення, вміти приймати правильні та зважені рішення, бути небайдужим та мати організаторські здібності.

Руслан Гашимов,
Єлізавета Ударова

Газети університетів імені Івана Франка

Чудовий досвід, коли до творення університетської газети причетні самі студенти, бо хто, як не вони, найкраще напише про те, чим цікавиться сучасна молодь, чим вона живе. Багато хто зі студентів-франківців вже відчув смак перших журналістських публікацій завдяки нашій студентсько-викладацькій газеті «Універсум». Розмірковуючи, де беруться теми для матеріалів, несподівано зацікавився питанням, які видання є в інших університетах, які носять ім'я Івана Франка. Чим не тема?



Потужним закладом освіти з давніми університетськими традиціями є Львівський національний університет імені Івана Франка. Тож у тамтешніх франківців обов'язково має бути видання для і про студентів. Таким виданням на філологічному факультеті стала студентська газета «Ярослов», яку започаткували з ініціативи декана в листопаді 2004 року. До редакційної колегії увійшли 10 студентів. У газеті висвітлювались події не лише факультетського, а й загальноуніверситетського життя. От тільки щомісячний випуск «Ярослова» постійно виходив із запізненням, тож зрештою видання стало, і це не жарт, двомісячником. Студенти презентували свої творчі пошуки у 30 випусках.

Цікавим є досвід студентів-журналістів Львівського національного університету імені Івана Франка. Упродовж 2013 року вони реалізували цікавий проект — інтернет-журнал «Сказ», який позиціонував себе як альтернативний простір і мав гасло «Читання „Сказу“ викликає залежність».

Загальноуніверситетським виданням тривалий час була газета

«Каменярь». Гортаючи електронний архів, в одному з номерів за 2018 рік натрапив на статтю «Франкова, Biblia Arosyruha» як джерело для історії української мови» доктора філологічних наук, професора Житомирського державного університету імені Івана Франка Віктора Мойсієнка, який з початку повномасштабного вторгнення в лавах Збройних сил України. Ось такий він — міцний зв'язок франківських університетів!

Часописом Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка є газета «Франківцеві». Засновником видання є Вчена рада, можливо тому видання, попри окремі студентські публікації, має дуже офіційний вигляд.

Маю зазначити, що з усіх загальноуніверситетських франківських видань «Універсум» єдине, яке виходить систематично і в часи пандемії COVID-19, і під час повномасштабного вторгнення в Україну. Примітно, що це газета саме студентсько-викладацька, тож рушійною творчою силою є саме студенти. Дотичний тегер до цього творчого процесу і я...

Микита Кузьмич

ВЕЛИКДЕНЬ

Великдень, Паска — величне свято, яке шанується в Україні з прийняттям християнства. Потрібно відмітити, що пращури наші теж відзначали подібне свято. У прадавні часи це було свято, присвячене богу Ярилу — весняному сонцю, що народжувалося саме весною. Його ще називали Царем Неба, намагалися все прибрати з вікон, відкрити двері, щоб впустили в дім щастя й здоров'я із променями сонця. Дівчата навіть молилися до сонечка, прославляючи його, просили доброти, краси, щастя тощо.

Колись увечері біля церков розпалювали вогнище, яке горіло цілу ніч, стріляли, ніби відганяючи нечистого від роду, родини, селища. Вранці, десь у третій чи четвертій годині ранку христіли паску. Після освячення всі христісувалися, тобто говорили: «Христос воскрес!» і тричі цілувалися. Цілували рідних, знайомих. «Христос воскрес!» — було прийнято говорити всім, кого побачили або зустріли. Це ознака вихованості, пошанності, дотримання традицій, звичаїв, обрядів.

У цю ніч ніхто не гасив світла в помешканні. Прийшовши з церкви, вся сім'я сідала за стіл «розговлятися». Батько чи дідусь говорили: «Дай, Боже, і на той рік дождатися цього світлого Христового Воскресіння у щасті та здоров'ї».

Першою їжею, звичайно, є паска, навіть кришечка зі свяченої паски не повинна впасти на землю. Далі їли все свячене і, звичайно ж, крашанки. На житомирському Поліссі крім крашанок святити писанки, дряпанки та крапанки. Це — особливий вид прикрашення великодніх яєць, правда в багатьох кутках України він також був. Писанки, дряпанки і крапанки не їли — це були великодні яйця-обереги, які зберігалися в кожній оселі до наступного року. Так, зберігаючи це Великодне диво-яйце, прикрашене дитячими чи жіночими руками символами-оберегами, вони передавалися із покоління в покоління. Ми долучаємо наших дітей до генетичної пам'яті нашого народу.

Різні звичаї були в Україні на

Великдень. Зокрема, на Слобожанщині з першою посвяченого яйця шкарлупу несли до річки й кидали у воду, що пливла вона до мертвих і сповістила їм про Великдень. У Центральній Україні перед святом наповнювали тарілку землею й засівали її вівсом. На Великдень ставили цю миску із землею на стіл, навколо клали стільки крашанок, скільки померло близьких у родині. Ці крашанки лежали протягом тижня — до поминального понеділка.

Після родинного сніданку діти обігали сусідів та родичів, вітаючи

із Христовим воскресінням. Дітей обдаровували крашанками чи писанками. Моя бабуся Володимирна разом із нами писала до 60 писанок. Ми писали їх цілий піст. Ось тому до нас приходило багато дітей на Великдень, бо більше в селі ніхто не писав писанок. З дитинства я не знала багато символів, бо їх не знали й бабуся. Але основні «родові» символи, що передавались з покоління у покоління, ми завжди писали на писанках. Це такі символи як сонце, дерево роду, добовий лист, хрест, колосок, квадрат, ромб, трикутник, квіти.

Сьогодні, аналізуючи символіку, роблю висновок, що пам'ять роду незнищенна, адже майже неписемні прабабуня і бабуня передали нам не оціненний скарб — символіку української писанки, яка збереглася у віках.

З вірою у збереження традицій, у збереження і воскресіння України, ми навчаємо школярів та студентів відтворювати у писанках прадавні символи — обереги рідної України.

Старші люди ходили обов'язково на кладовище христісуватися.

Потрібно відмітити, що у Великодні свята українська молодь вміла гарно

відпочивати, зокрема, організували гойдалки, дівчата водили хороводи, хлопці грали в «навбитки» (у кого сильніша крашанка). Також грали в «котки». Котили крашанки з гори, чия крашанка покотиться найдалше, той забирає всі крашанки. Так було і тоді, коли грали в «навбитки». Цікавою була гра в «кидки». Кладеться дві крашанки на невеличкій відстані одна від одної, а хтось кидає в них своєю крашанкою. Якщо влучає в обидві, то забирає їх. Якщо промахнувся, або поціли в одну, то віддаєш свою. Ще була така гра — із зав'язаними очима на відстані 10 кроків клали крашанку і потрібно було її знайти. Не знайшов — віддаєш свою.

Варто зауважити, що на Великдень навіть дорослі порубки грали у різні ігри. Грались навіть на цвинтарі. Гра в «козаки», «довга береза». Дівчата грали в «жучка», співаючи:

Ходить жучок по рученьці

А жучиха до долини

Грай, жучку, грай!

Увечері хлопці йшли по писанки. Якщо дівчина давала пару писанок хлопцеві, то хлопець на третій день Великодня повинен найняти музику і запросити її в танок.

Отож, із побажанням щастя, здоров'я, родинного благополуччя, з іграми та розвагами проходило найвеличніше свято в Україні — Великдень.

Зберігаючи традиції та обряди, ми йдемо в майбутнє, бажаючи Україні воскреснути, воскреснути і її народу!

Марія Масловська



Чемпіон з параармрестлінгу

Олексій Дегтяренко, студент третього курсу ОП Середня освіта (Географія) нашого університету, переміг на чемпіонаті Житомирської області та на чемпіонаті України з параармрестлінгу. Редакція направила кореспондентку поспілкуватись зі спортсменом, щоб дізнатися про нього, про параармрестлінг, про змагання трохи більше.



- Представтеся нашим читачам.
- Я – Олексій Дегтяренко, навчаюсь на III курсі природничого факультету освітньої програми Середня освіта (Географія).

- Поясніть нашим читачам – чим відрізняється параармрестлінг від звичайного армрестлінгу?

- Параармрестлінг від звичайного армрестлінгу нічим не відрізняється. Однакові правила, організація і столи, але спортсмени поділені на групи. Люди з певним видом інклюзії можуть змагатися лише з людьми з такою ж інклюзією. Хочу сказати, що спортсмени з інклюзією розумово і фізично не поступаються звичайним спортсменам. Раніше я змагався із здоровими людьми, тому заявляю, що різниця невідчутна. Ми забирали медалі і в здорових людей, і у людей з інклюзією.

- Як давно Ви займаєтесь параармрестлінгом?

- Прийшов у параармрестлінг ще у 2018 році в дитячо-юнацькій спортивній школі Ємільчинської селищної ради Житомирської області. Першого свого спортивного наставника вже навіть не пам'ятаю, але іноді ми з ним зустрічаємося, коли приїжджаю додому. Він радий, що я досяг таких висот у спорті і завжди гордиться мною. Потім я перейшов у Житомирський професійний ліцей, а там вже почалися досить серйозні заняття спортом. Відтоді почалась підготовка до чемпіонатів України, ми займали призові місця і з того часу я займаюся армспортом.

- Скільки часу в тиждень Ви витрачаєте на тренування?

- Бувало, що займався по 6-11 разів на тиждень. У мене немає чіткого графіку занять. Зараз, в середньому, в мене на тиждень припадає 5 силових тренувань та 2 кардіо. Зазвичай, тренування триває від 1,5 до 2 годин.

- Яких правил Ви для себе дотримуєтесь, щоб бути у формі?

- Я б не сказав, що в мене є певні правила, потрібно просто працювати над собою і над тілом поступово. Це все входить вже в звичку. Для мене важливе правильне харчування і в день випиваю два літри води. Стосовно їжі, то я три повноцінні прийоми розбиваю на чотири-п'ять. Переважно вживаю м'ясо, овочі та фрукти. Обов'язковим для мене є сніданок.



- Ви були на чемпіонаті України у Закарпатті. Де він проходив, у яких умовах, скільки було учасників, що Ви здобули?

- За моїми підрахунками це вже 6 чи 7 чемпіонат України, в якому я беру участь. Як завжди, він проходив у містечку Воловці, що на Закарпатті. Організація там на високому рівні, адже параармспорт в Україні є одним з провідних видів спорту, що організуються краще в Європі. Суддівська колегія була досить досвідчена, з цього можна зробити висновки, що чемпіонат України є відбірковим етапом до чемпіонату Європи і світового чемпіонату. Було понад 400 учасників зі всіх кучоків України, всі вони були добре підготовлені. Цього року за вказівкою тренера я виступав в одній номінації (до 80 кг). Здобув на ліву руку бронзову медаль – III місце. Вкотре виконав план в кандидати майстри спорту на обидві руки, на праву руку трохи краще. Програв лише чинному чемпіону Світу.

- Кого Ви вважали своїм головним суперником на чемпіонаті?

- Чемпіонат України – це той рівень змагань, де всі спортсмени досить гарно підготовлені. Я поважаю всіх суперників.

- Чи плануєте Ви у майбутньому працювати за професією, яку здобуваєте, чи оберете спортивну кар'єру?

- Надалі я не планую працювати за професією, яку здобуваю. Сьогодні я працюю тренером в міському культурно-спортивному центрі Житомирської міської ради і мені це подобається. Мрію стати наставником, адже ділитися своїми знаннями і вміннями – головне завдання в моєму житті.

Олександра Цветкова

«Срібло» у армрестлінгу

Армрестлінг – це спорт, де сила та техніка зустрічаються на столі, визначаючи переможця в поєдинку на руках. Армспорт є одним з найстаріших та найбільш захоплюючих видів спорту, який вимагає не лише фізичної сили, а й вправної техніки та стратегії. У місті Воловець Закарпатської області з 8 по 13 березня проходив чемпіонат України з армрестлінгу, на якому студент III курсу факультету фізичного виховання і спорту нашого університету Вячеслав Невмержицький здобув срібну нагороду, зайнявши 2 місце серед молоді у змаганні на праву руку. Спортсмен зустрівся з журналісткою редакції студентсько-викладацької газети та прокоментував свій шлях у армспорті.

- Як почалося Ваше захоплення армрестлінгом?

- Почалося це у 12 років. Любов до армрестлінгу мені прищепив батько. Коли я був менший, то не дуже хотів ходити, але під керівництвом батька я почав займатися армрестлінгом і займаюся до цього часу.

- Існує багато силових єдиноборств. Чому саме армрестлінг?

- Обрав тому, що батько прищепив мені цей вид спорту з дитинства. Подобається тим, що у цьому виді спорту більш задіяні м'язи рук; що це менш рухливий вид спорту, який мені до вподоби; що для тренувань армрестлінг не потребує багато місця і це надає комфортності.

- Як Ви готуєтесь до змагань? Як тренуєтесь? Як часто та скільки часу на день?

- Якщо до змагань, то займаюся більш спеціалізованими вправами. Займаюся 3 рази на тиждень по 2-2,5 години.

- Чи є якимось особливе харчування перед змаганнями?

- Так. Притримуюсь дієти, оскільки потрібно скинути вагу. Намагаюся їсти менше жирів, солодкого, мучного. Їм більше білків.

- Як оцінюють змагання?

- Оцінюють по змагальній системі. Є таблиця, на якій відображено хід змагання двох учасників. Верхня таблиця, на якій відображено хід переможців, та нижня. Дається дві поразки, якщо ви один раз програєте, то є ще змога потрапити навіть до фіналу. Той, хто дійшов до фіналу без поразок або навіть з однією поразкою, вважається переможцем.

- Розкажіть про чемпіонат у Воловці. Це Ваш перший чемпіонат?

- У місті Воловець я вже не вперше. Беру участь у чемпіонатах, якщо не помиляюсь, 3 або 4 рази. Цього разу, після початку війни, була доволі велика кількість учасників. В моїй категорії серед молоді було 24 людини.

- Коли у Вас був перший чемпіонат?

- Це було до війни у 2021 році у місті Приморськ (на березі Азовського моря неподалік Бердянська – Ред.).

- Наскільки сильними були суперники?

- Порівнюючи з минулим роком, то цього року конкуренція була значно сильніше. Категорію я не змінював, прийшли нові люди, тому було доволі важко. Так як минулого року я був чемпіоном України, то цього року готувалися під мене, щоб мене перемогти, оскільки я вважався головним претендентом на перемогу.

- Чи потрібно було вносити якийсь внесок за змагання? Хто Вам сприяє фінансово?

- Так, були внески. За дві руки 500 гривень. Якщо є кошти у бюджеті, то спонсорує федерація Житомирської області. Цього разу мені заплатили і проживання, і внески, тому вийшло доволі непогано. Однак, якщо федерація не надає коштів, то плачу все сам.

- Як поєднуєте навчання та заняття спортом?

- Тренуюся я у вільний час після навчання. Зазвичай, тренування я проводжу у себе вдома на вихідних, маю спеціальні тренажери. А в будні дні, коли є час, тоді й займаюся. Графіку, як такого, не маю.

- Через рік Ви завершуєте бакалаврат. Де і ким Ви себе бачите через два роки?

- Планую піти в магістратуру і популяризувати в нашій області цей вид спорту. Можливо, стану тренером цього єдиноборства.

Вікторія Новотна

Майстер спорту міжнародного класу з комбат дзю-дзюцу

Віолетта Кумечко, студентка факультету фізичного виховання і спорту, отримала звання майстра спорту України міжнародного класу з комбат дзю-дзюцу. Буквально через кілька тижнів після цієї інформації стало відомо, що Віолетта здобула бронзу на чемпіонаті України з комбат дзю-дзюцу. Змагання пройшли у Чернівцях з 9 по 10 березня. У чемпіонаті брали участь майже 200 спортсменів з різних кутків України. Журналісти редакції поспілкувались з Віолеттою та поставили їй кілька запитань.

- Прошло трохи більше чотирьох місяців після нашої минулої бесіди. Ви стали майстром спорту міжнародного класу. Скажіть, що це дає Вам?

- Звання майстра спорту міжнародного класу відкриває двері до багатьох можливостей. Це може включати спортивні стипендії, можливість тренувати та виступати на більш високому рівні.

- Це вже вершина спортивної кар'єри чи є ще більші висоти?

- Ні, це ще не вершина кар'єри, я хочу стати заслуженим майстром спорту України.

- Таке децю провокативне питання. Чи може майстер спорту програти бій? Це допустимо?

- Так, майстер спорту України може програти змагання, залежно від того, яка була підготовка. Якщо

спортсмен був після тривалої травми, якщо перейшов в іншу вагову категорію, є ще багато інших причин. У дівчат ще велику роль грають критичні дні.

- Хто для Вас є натхненням та взірцем?

- Це моя мама – тренер, майстер спорту України по дзюдо та боротьби самбо, майстер спорту міжнародного класу з боротьби самбо, Олена Кумечко.

- Станом на квітень 2024 року – яку подію для себе Ви вважаєте найголовнішою?

- У квітні змагань немає по комбат дзю-дзюцу, але є з боротьби самбо. Чемпіонат України серед студентів, а в травні я поїду на Європу на чемпіонат по боротьбі самбо та комбат дзю-дзюцу. Ось це для мене найголовніші старті. Хочу стати чемпіонкою

Європи.

- Скажіть, а не складно бути весь час такою сильною, мужньою жінкою, дотримуватися режиму, відповідати певним стандартам? Чи не хочеться час від часу бути простою дівчиною, поїсти морозива, відірватися на паті, поніжитися зранку у ліжечку, врешті-решт поплакати?

- Бути сильною, мужньою жінкою і дотримуватися високих стандартів може бути важко і вимагає від вас багато зусиль. Звичайно, кожному іноді потрібен відпочинок від цього, можливість розслабитися і насолодитися моментом. Важливо знати, коли потрібно відпочивати і дозволити собі це зробити. Це не означає, що ви втрачаєте свою силу чи мужність. Баланс між напруженою діяльністю та відпочинком допоможе вам

залишатися здоровою і енергійною, готуючи до нових викликів.

- Якби була можливість почати життя спочатку, то чи обрали б Ви той самий вид спорту?

- Якби в Житомирі на той час була б художня гімнастика, то я пішла б на гімнастику.

Надія Пріщенко



Ніна Вірченко

Її любов — Україна і математика. Київ! Повоєнний, зруйнований, голодний... Живе Ніна Вірченко, студентка Київського університету імені Тараса Шевченка, в підвальній кімнаті гуртожитку ще з такими ж дев'ятьма студентками. Ніна повертається туди, щоб лише переночувати. Університет, театр, виставки, філармонія... Дівчина блискуче навчається. Смілива, незалежна, вона мріє про міжпланетні польоти космічних кораблів. З цієї мрії вона приходить до студентського гуртка.

За доносом Ніну Вірченко, разом зі студентами гуртка та викладачами, заарештовано. Їх звинуватили у політичній змові, зазолоті, який нібито таємно готували.

Надворі 1948 рік. Репресивна машина перемелює нові жертви, найкращі, найталановитіші.

Сімнадцятирічну дівчину засуджують на 10 років спецтаборів у Східному Сибіру...

Потім були етапи. Ніна Вірченко бачила таке, чого не може забути і не хоче згадувати. Політкаторжанок не відпускали, додавали лише нові терміни. Майбутнього не було. Були тільки мрії і спогади, спогади про тепле літо, про Україну. Били, морили голодом і холодом. Як у таких нелюдських умовах залишатися людиною? У неї був стрижень — її душа, її віра, любов і туга батьків. Ніна не зламалась. Це була її перемога над руйнівною машиною репресій.

Після смерті Сталіна Ніну як «малолітку» амністували. Майже скалічену фізично, з хворими обмороженими ногами, зі слабким зором повертається Ніна в Україну. Анкета закрила їй дорогу до вищої освіти.

Тільки у 1956 році Ніна поновлюється у Київському університеті. Вона відмінно закінчує курс навчання і отримує рекомендацію до аспірантури. Написала та захистила кандидатську та докторську дисертації, працювала в Київському політехнічному інституті.

Ніна Вірченко — одна з небагатьох жінок не тільки в Україні, а й всьому колишньому СРСР, хто займався проблемами математичної фізики. Її роботи дістали міжнародне визнання. В її доробку більше як 280 наукових і науково-методичних праць, серед яких 15 книг.

Ніна Вірченко — академік Академії наук вищої школи України, член багатьох математичних товариств світу, Соросівський професор (1997 рік), лауреат першої премії Національно-технічного університету України

«КП» (1998 рік), Заслужений викладач НТУУ «КПІ» (1999 рік), Голова науково-методичної ради Всеукраїнського товариства політ'язнів і репресованих. Вчена брала участь у багатьох міжнародних наукових з'їздах, конференціях, конгресах.

Протягом багатьох років Ніна Вірченко збирає, впорядковує та вдосконалює українську наукову термінологію для українсько-російсько-англійського словника.

Роки, пережите, хвороби дають про себе знати. Та Ніна Вірченко довгий час захоплювалася справою повернення із забуття імені українського академіка Михайла Кравчука, репресованого у 1938 році. Він загинув у 1942 році на Колимі. Праці його майже забули в Україні. Ніна Вірченко працювала майже 35 років для того, щоб повернути ім'я видатного



математика, академіка в Україні.

Для неї, котра пройшла важкі випробування, в кого вкрали найкращі роки життя, праця була щастям. Її жадоба до праці, закоханість у науку, скромність, толерантність, інтелігентність є взірцем для будь-якої людини.

Марія Масловська

Катя Осадча: історія іміджевого успіху



Катя Осадча — українська телеведуча, яка захопила увагу глядачів своїм стилем та комунікабельністю. Відома своєю діяльністю на телеканалі «1+1», на якому вела програми «Світське життя», «Голос країни» та «Голос діти». Перед тим, як стати впізнаваною особистістю в українському шоу-бізнесі, вона пройшла складний шлях моделі та тележурналістки. Запам'яталась багатьом українцям своїм шармом та харизмою.

Ще будучи підлітком, Катя Осадча мала творчі здібності. Вона займалася музикою, виступала в хореографічному ансамблі «Соколята». В 13 років розпочала професійну модельєрську кар'єру, працюючи в Японії, Німеччині, Англії та Франції. Маючи значні досягнення в ролі моделі, Катя

все ж вирішила, що хоче повернутися на Батьківщину та стати відомою тележурналісткою. Для цього їй довелося закінчити курси з дикції та постановки голосу, а також постійно працювати над вдосконаленням української мови.

Професійний шлях Каті розпочався з роботи на «Першому національному», де вона була ведучою різних розважальних програм. Найбільш відомою передачею з Катєю Осадчою було «Світське життя», у якій розповідалося про життя відомих людей шоу-бізнесу. Вона брала інтерв'ю у світових голлівудських зірок та відвідувала світські заходи. Фірмовою ознакою ведучої були капелюшки, завдяки яким вона стала іконою стилю українського телефірму.

Незвичайність її стилю була також відзначена британською газетою «Daily Telegraph».

Окрім стилю, Катерина Осадча славиться також професіоналізмом та вмінням легко спілкуватися з гостями своїх програм. Вона брала інтерв'ю у відомих українських селебриті: Тіна Кароль, Кузьма Скрябін, Андрій Данилко та інші. Незалежно від соціального статусу та професії своїх гостей, телеведуча зацікавлювала їх інтригуючими запитаннями.

Катя Осадча зробила великий внесок у розвиток українського телебачення. Завдяки своїй наполегливості та енергетиці вона стала не лише відомою телеведучою, але й прикладом для наслідування.

Наталія Омелянчук

Суддя I категорії з гирьового спорту

Ілона Орехівська, студентка ННІ педагогіки, отримала посвідчення судді першої категорії з гирьового спорту. Журналісти редакції вирішили дізнатися більше інформації про Ілону та поспілкувалися з нею.

- Ілоно, розкажіть свою історію. Як Ви вирішили стати суддею?

- Я завжди була спортсменкою. Виступала та займала різні місця, але після поїздки закордон, я вирішила, що хочу бути ще й суддею. Це дуже цікава та відповідальна справа. Мені подобалось, коли судді нагороджували спортсменів або рахували на помості. І ми разом з тренером поставили за мету здійснити мою, таку маленьку, мрію. Пройшов рік плідної праці, і ось я вже суддя першої категорії.

- Розкажіть більш детально про Ваше життя у спорті.

- Я завжди брала активну участь в різноманітних змаганнях. Професійно почала займатися 5 років тому. У той період я відкрила для себе гіри. За цей час я стала майстром спорту з гирьового спорту та суддею. В кожній людині є своя історія, як вона потрапила у спорт. У мене, наприклад, все легко. Під час навчання у школі мій вчитель з фізкультури запропонував мені спробувати зробити ривок гіри. Мені вдалося дуже гарно виконати цю вправу, і я почала займатися та ставити собі цілі на майбутнє. На даний момент проходжу реабілітацію, бо отримала травму.

- Чому саме гирьовий спорт, чим він Вас приваблює?

- Я з дитинства цікавилась різними видами спорту, але гирьовий найбільше припав до душі. На мою думку, це найкращий силовий вид спорту, адже в ньому ти можеш покращити свої силові якості, тримати фігуру в тонусі, а також там присутнє цікаве виконання різних вправ.

- Яку найбільшу вагу Вам вдавалося підняти?

- Це залежить від дисципліни, в якій ти виступаєш. Також є правила, в яких прописана максимальна вага для жінок та чоловіків. Жінки підіймають максимальну вагу 24 кг, а чоловіки 32 кг. Якщо ти виконуєш ривок, то це виконання однією гирею, 24 кг або 16 кг. Якщо поштовх або поштовх довгим циклом, тоді вже дві по 24 або дві по 16 кг. Максимальна вага, яку я підіймала, були дві гіри по 24 кілограми в дисципліні поштовх.

- У чому полягають правила цього виду спорту? Які є основні?

- Кожен учасник або суддя повинні знати правила змагань з гирьового спорту та чітко дотримуватися вимог. Для спортсменів та суддів є окремі правила, які прописані в Міністерстві молоді та спорту України.

Є 11 пунктів основних правил для учасника змагань. Наведу декілька пунктів:

- форма одягу спортсменів повинна бути охайною та нарядною;
- учасники повинні стежити за ходом змагань, знати час свого виходу на поміст і перебувати у залі для розминки у той час, коли суддя при учасника формує чергову зміну;
- під час представлення своєї зміни учасники повинні стояти обличчям до глядачів навпроти свого помосту. Почувши своє прізвище, атлет повинен зробити крок уперед і підняти руку;
- учасникам забороняється покидати своє місце до закінчення представлення;

• учасникам забороняється кидати гіри на поміст. У разі невиконання даної вимоги учасник зазнає штрафних санкцій. У разі падіння гіри учасник зобов'язаний поставити їх на поміст.

- Розкажіть, як можна стати суддею?

- Потрібно бути досвідченим спортсменом, щоб знати не тільки свої правила, а також правила суддів. Потім тебе запрошують судити обласні або районні змагання, на яких ти отримуєш досвід. А далі йдуть чемпіонати України. Коли ти судитимеш хоча б на одних всеукраїнських змаганнях, ти зможеш отримати певну



категорію судді — другу або першу категорію.

- Які цікаві випадки Вам траплялися під час суддівства?

- При суддівстві я завжди захоплювалася молодшими спортсменами, бо саме вони — майбутнє нашої держави та гирьового спорту. Цікаві моменти завжди були, особливо між суддями, але це має залишитись між ними. А так, завжди цікаво дивитись як учасники вболівають за свого

спортсмена.

Також, пані Ілона розповіла, що як суддя, вона хоче підвищити свою кваліфікацію та в подальшому займатись цією справою. У спорті вона поставила за мету досягти майстра спорту міжнародного класу, а після цього хоче бути заслуженим майстром спорту. На даний момент вона потихеньку йде до своєї мрії.

Ольга Іношкіна

Як почала розвиватися інфлюенс індустрія у Житомирі?

Інфлюенс індустрія – це новий ракурс у понятті рекламування у сучасному світі. Її головною метою є налагодження довірливого комунікаційного зв'язку з реципієнтами та зацікавлення якнайбільшої кількості нових клієнтів для замовника. Основним інструментом для професіонала слугують соціальні мережі, які потрібно правильно вести, аби люди завжди знаходили для себе цікаву інформацію у вашому блозі, а, головне, якісну та чесну рекламу. Саме поняття «інфлюенсеринг» з'явилося в Україні приблизно у 2009 році. Період активного розвитку інфлюенс індустрії у місті Житомирі припав на 2018 рік. Відтоді реципієнти почали більш активно користуватися соціальними мережами. Фаворитами тоді серед соціальних мереж були Facebook, Instagram та YouTube.

Різкий стрибок розвитку інфлюенс індустрії у місті Житомирі припав на період пандемії, коли весь світ вчився жити «в режимі онлайн», тим самим розширивши перспективи роботи для інфлюенсерів. Сьогодні соціальні

мережі вважаються обов'язковим елементом у веденні будь-якого бізнесу. Хочеш щоб про твій бізнес знали люди? Веди активно соціальні мережі. Завдяки цікавому контенту можна значно швидше, а, головне, якісніше поширити інформацію про послугу чи товар широкому загалу людей. Через призму соціальних мереж можна відповісти на багато питань, які цікавлять реципієнтів, розказати про продукт чи послугу, і, звичайно, показати його. Завдяки цьому, по-перше, налагоджується комунікація реципієнта з брендом через інфлюенсера і, по-друге, економиться час, бо менеджери бренду вже не витрачають стільки часу на відповіді на всі запитання клієнта. Після перегляду контенту від інфлюенсера до бренду звертається клієнт, який більш ймовірно орієнтований на покупку.

Своїм досвідом погодилася поділитися одна з перших інфлюенсерок та засновниця першої у місті Житомирі SMM-агенції «Vista SMM» Кристина Грач. Ось що вона розповіла про свій шлях та становлення у професії: «Мій шлях



інфлюенсера розпочався з того, що я старалася просто гарно вести свій Instagram. Завдяки гарним фото мене помітила одна дівчина, яка запропонувала мені співпрацю - робити фото для її сувенірного магазину. Завдяки веденню Instagram я познайомилася з великою кількістю

SMM-менеджерів та блогерів з різних куточків України. Далі мені почали пропонувати співпрацю столичні агенції. Це допомогло мені відточити усі свої навички та краще розібратися у всьому. Я працювала й активно приймала запрошення до співпраці. Першою відомою компанією, з якою

я почала співпрацювати, була «Raffaello». Тоді я проводила майстер-клас під назвою «Raffaello Insta Meet» у створенні трендової фотографії завдяки лише смартфону. Такий захід був першим на той момент у місті Житомирі. Даний захід проводився відомими блогерами по всій Україні. Ідея створення власної SMM-агенції мені прийшла у період ще першого карантину. Тоді я зі своєю подругою Лесею вирішили об'єднати наші сили, створивши нашу «Vista SMM». Хоч спочатку в нас не було багато роботи. Але згодом до нас почало надходити все більше і більше замовлень та запрошень до співпраці. Завдяки «сарафанному радіо» про нас знає сьогодні багато людей, які хочуть співпрацювати. Нашими постійними клієнтами є магазини, заклади харчування, бренди, торговельні мережі та багато інших».

Після цієї розповіді можна зробити висновок, що для успішної кар'єри інфлюенсера не потрібно боятися про себе заявляти. Потрібно бути особливим, запам'ятовуватися, мати свою «фішку», аби бути впізнаваним серед сотень конкурентів. Необхідно, щоб коли дивились ваш контент, з вами хотіли співпрацювати.

Єлизавета Павлушина

Дикція - запорука успіху телеведучого

Існує багато речей, які можна виправити дуже швидко – зовнішній вигляд, осанку, міміку, навіть невербальну мову журналіста в кадрі. А от мистецтво говорити, саме дикція, не зможе стати кращою за кілька хвилин. Якщо за вашим зовнішнім виглядом будуть стежити стилісти, за мімікою – режисер, а осанку виправить корсет, то дикцію не виправить ніхто, тільки ви.

Сучасні технології значно полегшили життя ведучого на телебаченні. Якщо раніше ведучий новин повинен був запам'ятовувати весь текст напам'ять, то зараз в цьому йому допомагає телесуфлер. Проте гарне звучання тексту не замінить новітня техніка й для цього журналістові потрібно добре попрацювати. Деякі відомі журналісти та ведучі стверджують, що їм знадобилось декілька років, аби володіти голосом як справжній диктор. Руслан Сенічкін, ведучий ранкового шоу «Сніданок з 1+1», говорив, що без розминки



мовленнєвого апарату він в ефір не вийде, і навіть при запізненні знайде час для 5-7 хвилинної розминки. Як покращити дикторські вміння?

Важливо розуміти, що саме відповідає за вміння правильно та чітко говорити. Богдан Лисак, тренер та організатор у «ШОМ. Школа

Ораторського Мистецтва», виділяє наступні елементи: гучність, правильна постава та дихання, чітка артикуляція, манера вимови.

Якщо брати до уваги гучність, то усі слова вимовляються на видиху. Завжди важливо стежити за тим, в якому положенні ви знаходитесь, коли говорите, і як довго видихаєте. Якщо ви горбитесь, то повітря, яке ви видихаєте, буде важче проходити крізь усю дихальну систему.

Для контролю дихання потрібно пропрацювати діафрагму. Зазвичай, під час глибокого вдиху наші груди розширюються, а живіт рухається назад. Для якісної дикції потрібно навчитися дихати трохи інакше: при глибокому вдиху живіт повинен рухатися вперед. Це називається низьким диханням — так повітря потрапляє набагато глибше в легені, ми стаємо спокійнішими, і один видих триває довше.

Чітка артикуляція - за генерацію звуків відповідає мовний апарат:

голосові зв'язки, язик, губи, зуби та щелепи, піднебіння. Щоб видобути чіткі та правильні звуки, потрібно контролювати кожен з елементів мовного апарату. Тому варто робити щоденну артикуляційну гімнастику. Спочатку розігрівайте основні м'язи мовного апарату, а потім намагайтесь вимовляти складні комбінації звуків.

Манера вимови – якщо у вас вже немає проблем зі звуковидобуванням, то увагу варто приділити тому, як зі звуків скласти слова, а зі слів — речення.

Одне з основних правил тут — уникати монотонності! Якщо ви розповідаєте важливу інформацію, немов коліскову, то співрозмовники захочуть спати. Ваша манера повинна змінюватись — тільки так можна утримати увагу слухачів. Для цього потрібно змінювати швидкість, гучність та тон мовлення, ставити інтонаційні акценти.

Наталія Омелянчук

Віртуальна мандрівка краєзнавчим музеєм

В самому історичному центрі міста, на Замковому майдані, знаходиться одне з найстаріших приміщень Житомира, в якому вже 54 роки працює обласний краєзнавчий музей.

Увійшовши, в холі ви можете покрутитися собою у вінтажному дзеркалі, зайти до каси, взяти квиток і розпочати свою мандрівку музеєм.

Спершу раджу завітати в зал етнографії, де зараз знаходиться виставка

«Традиційні ремесла та промисли Житомирщини кінця 19 – середини 20 ст.». Тут ви можете дізнатися як жили і чим займалися наші предки поліщуки, про їхні звичаї, традиції та побут. Зібрання етнографічного відділу з колекціями народного одягу, рушників, вишивок, килимів, гончарних виробів, писанок Волинської губернії можна вважати справжньою скарбницею неповторних зразків матеріальної та духовної культури Польського краю.

Правда ж цікаво? Оглянувши всі експонати етнографічної експозиції, переходимо до інших. Зовсім поруч, на першому поверсі, знаходяться ще дві експозиційні зали природничого відділу. Заходимо сюди і наче поринаємо у світ флори та фауни. Безліч лісових мешканців дивляться на тебе з різних куточків. Колекція музею є однією з кращих природничо-історичних зібрань в Україні. Сьогодні вона нараховує понад 12 тисяч

предметів. Серед них найбільш цінні – колекція піщаників з відбитками третинної флори Павла Тутковського (1858-1930), колекція корисних копалин області, до якої входять унікальні зразки топазів, моріону, берилу з території колишньої Волинської губернії. Ці породи користуються попитом у всьому світі.

Гордістю природничої колекції музею є унікальна таксодермічна колекція фауни Житомирщини. Таксодермічні скульптури високі за науковим та художнім рівнем, більшість з них створена у вигляді біогруп.

Доволі вражаюче, хіба ні? Далі підіймаємося сходами на другий поверх. І одразу в коридорі знаходиться багато різних ікон, зображень святих, різьблені дерев'яні скульптури. Все це ви зможете побачити та дізнатися про давнє мистецтво іконопису.

А якщо вам не дуже до вподоби ця тематика, то можете пройти до картинної галереї. Споглядання за чимось прекрасним завжди надихає. Зараз в цьому залі представлена виставка житомирських художників «Палітра часу».

У художньому відділі зосереджені

твори провідних художніх шкіл Європи: Італії, Голандії, Фландрії, Франції, Австрії, Польщі. Серед найвідоміших творів збірки музею – картини італійців XVI ст. Леонардо Бассано та Паріса Бордоне, французів XVII ст. П'єра Мін'яра та Якоба Фердинанда Фута. Унікальними для українських музейних збірок є твори Массімо Станціоне (Італія), Карела Слаббарта і Барента Аверкампа (Голандія) та інших, чия творчість репрезентована лише у Житомирському краєзнавчому музеї.

Отож, рухаємося далі. Тут же, на другому поверсі, знаходиться ще одна виставкова зала, де зараз представлена виставка графічних робіт Володимира Куткіна «Шевченкіана». Багато потужних робіт і всі вони за творами Шевченка, виконані у графічному стилі, які точно не варто лишати без уваги.

Отож, ми завершили нашу міні-мандрівку. Сподіваємося, вона переконала вас, що наш музей є дійсно унікальним, і сюди варто завітати.

Олександра Супрунець



Створення візуалу сторінки в Instagram

Зараз неабиякого потужного розвитку набуває соціальна мережа Instagram. За останні 5 років звичайна соціальна мережа, де можна було поділитися лише своїми гарними світлинами, перетворилася в ефективний маркетинговий інструмент. Завдяки грамотному й професійному веденню сторінки в соціальній мережі бренди, компанії та підприємці почали виходити на значно професійніший рівень. Бо саме завдяки мережі вони почали охоплювати більшу кількість споживачів, тобто, майбутніх клієнтів.

Що я маю на увазі під фразою «грамотне й професійне ведення сторінки»? В цьому понятті закладається безліч факторів: від регулярності оприлюднення контенту до вибору кольорової гами у створенні стилю для сторінки. Але одним із найважливіших факторів у зацікавленні

нових підписників все-таки є візуал. Як нам уже відомо, ми маємо всього 3-5 секунд, аби зацікавити людину і зробити її своїм підписником. А рецепіенти, у першу чергу, звертають увагу на візуальну естетику. Тож, як створити естетичний візуал для власного бренду в Instagram?

1. Створіть власний стиль або «родзинку» власного блогу. Оберіть свою комфортну кольорову гаму та ведіть блог в обраному стилі або, навпаки, можете обрати лайф-стайл, де ви будете публікувати контент, так би мовити, «без прикрас». Або, наприклад, можете якимось по-особливому подавати інформацію у своєму блозі. У всіх цих варіантах ви знайдете свою аудиторію, головне, щоб це допомагало розкрити вашу особистість підписникам. В цьому моменті дається воля вашій фантазії, головне — створити елементи асоціації саме



з вами (або ж з брендом, якщо ви на нього працюєте) для аудиторії.

2. Публікуйте лише якісні, чіткі фото, бо один неякісний кадр може зіпсувати усю візуальну естетику профілю, звичайно, якщо це є головний акцент вашого блогу. А щоб гарно поєднати світліни вашого профілю

в єдиний стиль, краще планувати оприлюднення фото заздалегідь. Робити це можна завдяки спеціальним застосункам, наприклад, Inprewiew, де ви з легкістю можете подивитися та поєднати фото в єдину гармонійно-естетичну композицію. В цьому моменті відіграє важливу роль вміння створювати композицію з кадрів крупного, середнього та дальнього планів. Для розуміння усіх тонкощів даного прийому вам допоможе таблиця «Кольорова схема». За нею легко визначити, якого плану фото потрібно краще викласти наступним і якого кольору. З часом вам таблиця не буде потрібна, і ви почнете з легкістю створювати естетичний контент.

3. Правильна обробка фото. Створюйте власні пресети для гарної обробки фото. У цьому вам стане у нагоді такі застосунки як Lightroom та

Snapseed. Головне — пробувати різні варіанти, не поспішати, і так, граючись, ви знайдете «свій» стиль. Неправильною обробкою можна лише зіпсувати світліну. У такому випадку вже краще відмовитися від обробки.

4. Надивленість. Тренуйте своє естетичне бачення через надивленість. Підписуйтеся та слідкуйте за блогерами або інфлюенсерами, які вам подобаються або ведуть блог у схожому з вами стилі. Вам у нагоді стане застосунок Pinterest, адже це невичерпне місце натхнення та ідей, де ви точно знайдете щось цікаве для себе.

Як ви бачите, ведення Instagram — досить нелегка справа, зокрема тема візуалу та естетики блогу. Адже саме ця соціальна мережа вважається найефективнішою платформою для створення та просування особистого та комерційного бренду.

Єлизавета Павлушина

Герої без зброї: українські рятувальники



У вогні та на передовій, де влада вибухових пристроїв вирішує долі людей, стоїть армія героїв. Але не завжди ці герої мають зброю у руках. У центрі боротьби за життя — українські рятувальники. Саме вони наші справжні герої без зброї.

Таким героєм є Артур Морконтенко — звичайний хлопець з українського села, який після закінчення школи вирішив обрати неординарний шлях — стати рятувальником. Його мрії про

порятунок та допомогу людям здійснилися, коли він став бійцем Державної служби з надзвичайних ситуацій України.

З початком повномасштабного вторгнення роботи в рятувальників побилошало. Одного дня, коли відбувся черговий ракетний обстріл ворогом столиці, Артур і його команда виїхали на виклик про обвал дев'ятиповерхового будинку у центрі міста. Артур був шокований



розмірами руйнувань. Невпинно працюючи майже цілий день і будучи страшенно втомленим, він почув слабкий крик дитини. Без вагань він кинувся на допомогу. Незважаючи на небезпеку, він прокладав собі шлях через розкидані уламки, не зупиняючись ні на мить. Серце невпинно билось в його грудях, він намагався якнайшвидше робити свою роботу, бо кожна секунда могла стати останньою. У його голові звучала тільки

одна думка: «Тримайся крихітко, тримайся».

Нарешті, під одним із завалів він побачив маленьку руку, що виступала з-під купи каменів. За кілька хвилин напруженої роботи він зміг звільнити дитину і підняти її на поверхню. Це була маленька дівчинка, яка виглядала налякано, але була неушкодженою. Той момент, коли він тримав дитину в обіймах, став найщасливішим моментом його життя. Артур

знову довір, що героями не народжуються, ними стають.

Артур передав дитину команді медиків, які надали їй необхідну допомогу. Його серце наповнилося величезним спокоєм, знаючи, що він зміг врятувати маленьке життя. Цей день став для нього не лише перемогою, але і підтвердженням, що обрана ним професія — це краще, що він зміг обрати в своєму житті.

Рятувальники працюють в умовах, коли кожен день може стати останнім. Вони ризикують своїми життями, щоб врятувати інших. Це справжні герої, які не шукають слави або визнання, але продовжують свою місію з любов'ю та відданістю.

І кожна їх історія — це історія сміливості, відданості та самопожертви. Кожен рятувальник має свою унікальну історію, але всі вони об'єднані загальною метою — служити і захищати свою країну та її людей.

Українські рятувальники — приклад справжнього героїзму і жертвності. Їхня непохитна відданість і мужність заслуговує на повагу та визнання. Вони — невід'ємна частина історії України, справжні герої без зброї, які варті поваги та вдячності усієї нації.

Денис Контурський

Сумний рекорд Гемінгвея

Одного разу Ернест Гемінгвей уклав парі, що зможе написати найкоротшу у світі зворушливу розповідь. Він виграв суперечку, написавши всього шість слів, у яких була трагедія кількох життів: «For sale: baby shoes, never worn» («Продаються дитячі черевички. Неношені»).

З того часу багато хто намагається повторити його експеримент і скласти цілу історію з 6 слів, здатну зворушити і здивувати читача.

- Незнайомці. Друзі. Кращі друзі. Коханці. Незнайомці.
- Ви помилилися номером, — відповів знайомий голос.
- Пасажири, зараз із вами говорить не капітан.
- Я зустрів рідну душу. А вона — ні.
- Продаю парашут: ніколи не відкривався, кілька плям.
- Це наше золоте весілля. Столик на одного.
- Сьогодні я знову представився своїй матері.
- Мандрівник ще подавав сигнали. Земля — ні.
- Я приніс троянди додому. Ключі не підійшли.
- Моя мама навчила мене голитися.
- На розбитому вітровому склі було написано «Молодята».
- Наша спальня. Два голоси. Я стукаю.
- Я зістрибнув. А потім передумав.
- Моє відображення щойно мені підморгнуло.
- Вибач, солдате, ми продаємо черевички парами.
- Він годує з пляшечки вбивцю своєї дружини.
- Уявляв себе дорослим. Став дорослим. Втратив увагу.
- Хірург рятує пацієнта. Пацієнт дякує бога.

Цікаві місця України

Україна насправді багата на неймовірні краєвиди та цікаві місця, проте чи про всі знаєте або хоча б чули краєм вуха?

До прикладу, чи знаєте ви, що у Вінницькій області, а саме в Глухівцях, які знаходяться за 60 км на південь від Житомира, розташований один із найбільших в Європі каолінових кар'єрів з видобутку «білої глини»?

Що ж таке цей каолін... Це провінція в Китаї, де вперше у світі почали добувати глину для виробництва порцеляни. Назвою провінції почали називати й саму глину чи то гірську породу.

Каоліновий завод у Глухівцях працює із 1901 року і до сьогодні. В ті далекі часи потужності виробництва були зовсім інші. У 2007 році завод став частиною

одного всесвітньо відомого підприємства і отримав нову назву «АКВ» — Українське Каолінове Товариство. Видобуток каоліну удосконалився. Старі гігантські роторні екскаватори пішли у небуття. Хоча не зовсім в небуття — один велетенський стоїть на краю кар'єру. Він майже музейний експонат.

Хтось називає цю місцевість «українським Памуккале», за аналогією з неймовірними травертиновими терасами в Туреччині, хтось — природним дивом.



За 200 метрів до в'їзду у Глухівці, з лівої сторони дороги, знаходиться кар'єр, на дні якого виблискує чарівне озеро небесно-блакитного кольору, оточене білим пісковином.

Коли ж краще їхати на Глуховецький кар'єр?

Найкраще туди їхати у вихідні дні, коли не працює техніка. У будні ж тут кипить життя, їздять вантажівки, спецтехніка, здійснюючи білий пил. А іноді буває й небезпечно, бо з техніки час від часу щось сиплеться.

Ксенія Ільїна



Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.
Свідоцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.
Редактор: Андрій Близнюк.
Коректори: СІЦ.
Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.
Тел.: (097) 322-09-50.
Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com
Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>
Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світліни, вміщені у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.
Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.
Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення
Наклад